

naš tedda pallawa armastusega kõige hea eest
ja wimaks weel selle külje=lu eest, mis sõbber
Tõdaiindiamaalst temmale kasa tonud.

Nenda õnnistab Jummal head ja truid sõb-
rad siin ajalikkus ellus, kelle wahhel ei olle
kadedust ja kiusamist.

Kül arwo on, et sõbrad kawa
Siin ma peal seiswad, üksi nõud;
Et teine aitab hädas teist,
Kui luggedes me nâme neist,
Kes kawa aega emal ollid,
Ja kui nad jälle kokko tullid,
Siis wanna sõbrus olli alles,
Ni lahkudes, kui jälle tulles!
Misuggust sõbro polle olla,
Ei sa ka naljalt jälle tulla,
Kui need on olnud, kuidas nâme
Ja nende ellust ärra teame:
Neil' polnud ahnust hinge teada,
Sest mõtsid ikka sõbraks jada.

Jutto jätkud.

Kõrtsi naene läks hilja aea eest kirriko ja
ainus magama. Maggades kukkus laulo-
ramat sülest mahha, mis kollinad teggi. Wag-
ga naene kohkus sest üllesse ja hüdis: „Wata
Anne, sa ellajas! nüüd teggid jälle ühhe pud-
deli katki?“

Wiimne seadus.

Kaupmees Maine, olli üks lustlik Inglise-
mees, keige omma ello aea. Kui ta haigeks
jõi ja surm liggi olli, ütles keikide kuuldes,
omma wanna trui teendrite, kes tedda kawa
aega teninud: „Kule Jakob! sinna armastad
jomist; et sa mind kawa aega olled teninud,
siis ollen minna omma wiimse seaduse tešta-
menti ülles pannud, mis suurt himmo jomine
teeb ja mis sinna selle musta kasti sees leiad,
mis minno wodi al on, on kätiga keik sinno!“

Wanna fullane arwas, et se muud ei woi
olla, kui hea nõsifikond rahha, ehk paar tos-